

Sygn. akt: I C 526/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Andrzej Gromadzki
Protokolant:	p.o. sekr. sądowego Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2017 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego RFI NR (...) we W.

przeciwko I. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej I. R. kwoty 11.277,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Podniósł, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z 24.11.2014 r., przejął od Banku (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu zawartej w dniu 19.10.2003 r., umowy bankowej o numerze (...). Na dowód istnienia wierzytelności przedłożył Umowę przelewu wierzytelności ale z dnia 24.11.2014 r., oraz wyciąg z (...)Funduszu Sekurytyzacyjnego z dnia 13.03.2017 r.

Nakazem Zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 11.04.2017 r., w sprawie I Nc 418/17 Sąd Rejonowy w Kętrzynie uwzględnił powództwo w całości.

W terminowo złożonym sprzeciwie pozwana zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości. Zarzuciła brak legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienie zasadności ani też wysokości dochodzonego roszczenia i podniosła zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24.11.2014 r., Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł umowę przelewu wierzytelności z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W..

(d.: umowa – k. 7-10)

Na podstawie tej umowy w dniu 13.03.2017 r., został wystawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/16/47/ (...), stwierdzający istnienie wierzytelności wobec I. R.,

wynoszącej na dzień wystawienia wyciągu 11.277,47 zł, na co składały się kwoty 3.899,05 zł tytułem należności głównej oraz 7.378,42 zł tytułem odsetek.

(d.: wyciąg – k. 6).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu.

Przede wszystkim należy wskazać, iż powód nie przedstawił żadnych dowodów istnienia nabytej przez niego wierzytelności z tytułu zawartej z pozwaną przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowy bankowej. W szczególności nie wykazał przedmiotowej umowy o numerze (...), z której miałyby wynikać zadłużenie pozwanej względem pierwotnego wierzyciela.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności rat z umowy bankowej, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Z przedłożonych dokumentów nie wynika natomiast ani wysokość zobowiązania pozwanej wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności, ani też zasadność czy terminy naliczania odsetek od należności głównej ani ostatecznie rodzaj i charakter umowy bankowej zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Nie wiadomo wobec tego czy była to umowa kredytu czy też umowa innego rodzaju oraz jakie były obowiązki stron i terminy spełnienia przez pozwaną określonego w umowie zobowiązania. Nie wiadomo jaka była pierwotna wysokość zobowiązania pozwanej. Brak pierwotnej umowy i dowodu jej wypowiedzenia skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty.

Przy czym dowodem istnienia zadłużenia pozwanej nie jest z pewnością przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 6) i umowa przelewu wierzytelności (k. 7-10). Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (vide – uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7.10.2009r., III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51). Należy przy tym zaznaczyć, iż stosownie do art. 194 ust. 2 ustawy z 27.05.2014r. o funduszach inwestycyjnych (j.t.: Dz.U. z 2014r. Nr 157 ze zm.) moc prawna wyciągu jako dokumentu urzędowego nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu, w żaden sposób nie pozwala więc na uznanie, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, przy zachowaniu określonych wymogów, automatycznie stanowić będzie podstawę do wydania przez sąd wyroku uwzględniającego powództwo. Wyciąg taki, podobnie jak wszystkie inne dowody, podlega bowiem ocenie sądu. Należy więc przyjąć, że z tylko wtedy będzie stanowił podstawę do wydania wyroku w postępowaniu uproszczonym, gdy w precyzyjny sposób opisuje dochodzoną pozwaną wierzytelność, lub gdy powód dołączy dokumenty jednoznacznie potwierdzające wysokość, sposób obliczenia, a nade wszystko podstawy dochodzonego roszczenia.

Opisane mankamenty są istotne na tyle, że nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu, skoro dokument ma mieć moc prawną dokumentu urzędowego, to winien być wystawiony rzetelnie oraz zawierać wszystkie niezbędne informacje.

Zgodnie z treścią art. 244 § 1 kpc dokument urzędowy stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, jednak nie znaczy to, że domniemanie prawdziwości odnosi się do całej zawartej w nim treści. O tym, co jest objęte domniemaniami przesądza zakres uprawnienia organu sprawdzającego i charakter dokumentu oraz zawartych w tym dokumencie danych. Niewątpliwie dane zawarte w wyciągu z ksiąg rachunkowych są niepełne.

W wyznaczonym przepisami terminie i trybie powód nie przedstawił zatem niezbędnych dowodów celem wykazania prawdziwości zgłoszonych twierdzeń. Rzeczą Sądu przy tym nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń jednej ze stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc) /por. Wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-76/.

Zarówno przepis art. 3 kpc jak i art. 232 kpc zdanie pierwsze jest adresowany do stron, nie do sądu. To strony bowiem obowiązane są przedstawiać dowody. Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu (zgodnie z art. 232 zd. 2 kpc). Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obciążenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu. Powyższe rozważania czynią bezzasadnym odnoszenie się przez Sąd do pozostałych zarzutów pozwanej wyartykułowanych w sprzeciwie.

Dlatego, żądanie powoda jako nie udowodnione, zostało oddalone na podstawie art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc.